

L'ECLÈCTICA

JONATHAN
LETHEM

ENCARA NO M'ESTIMES

Es van trobar al museu per posar-hi fi. Allà, passejant entre les altes sales nues plenes d'art conceptual, sols una tarda de dijous, Lucinda Hoekke i Matthew Plangent estaven convençuts que no se sentirien temptats de fer res més que parlar. A més, entrar amb cotxe al congost de places desertes del centre de Los Angeles produïa una sensació adequadament solemne i irrevocable. Els plans eren de no tallar com a amics, ni com a companys de grup, tan sols com a amants.

Lucinda va veure'l primer. Vegetarià alt i malnodrit, Matthew era inconscientment atractiu, atractiu com un vocalista. Anava vestit per a la feina del zoo i per als assajos de la banda, amb un jersei de coll alt negre, texans i botes de cordons, de pell girada i immaculades, les quals Lucinda sabia que desava a la taquilla quan entrava als hàbitats dels animals. Segurament havien donat permís a Matthew per a deslliurar-se de les tasques d'atencions veterinàries durant la tarda, o possiblement era el seu dia lliure. Lucinda s'havia passat els darrers quatre anys preparant cafès exprés i rentant plats al Coffee Chairs, però havia plegat de la feina el dia abans, una part del mateix programa de canvi que incloïa aquesta ruptura definitiva amb Matthew. En comptes d'allò, per a pagar el lloguer, Lucinda havia acceptat de treballar per al seu amic Falmouth Strand, a la galeria d'art.

En entrar al museu, Lucinda s'havia aturat davant de dos pilars heroics de neó, muntats a banda i banda d'una porta, i només veïe versions de si mateixa i de Matthew: discrets, segellats, radiants. Ara, en localitzar Matthew, notà com els sentits se li acceleraven, com l'equilibri se li desplaçava als dits dels peus. Va mirar amb ulls fatigats una pantalla de televisió sobre un frontó blanc, una mena de videoart. Potser era el cas que per a ell, igual que per a ella, tot el que hi havia al museu havia estat reduït a una al·legoria del seu dilema. Exhausta a causa de la vella lluita contra la força de la bellesa d'ell, la intensitat desmanegada i els membres esvelts, Lucinda estava disposada a enviar Matthew i el seu atractiu a passeig cap a un altre lloc.

Ella se li posà en silenci al costat; els minúsculs pèls del braç de cadascú fregant-se elèctricament. Tots dos voltaren com zombis per l'exposició, vacil·lant durant molta estona davant d'una parella de pilotes de bàsquet que suraven perfectament suspeses a mitja altura en un dipòsit d'aigua.

—La qüestió és que hem fet això tantes vegades abans que ho fem massa bé.

La mirada de Matthew romangué fixa al dipòsit.

—Vols dir que no tenim res per explicar-nos.

—Sí, però, a més, que no creiem que sigui real perquè hem tornat a ajuntar-nos tantes vegades després. Necessitem establir una diferència entre aquesta vegada i totes les altres.

—Aquesta vegada anem de debò, Lucinda.

—D'altra banda, l'avantatge de tantes ruptures d'entrenament és que sabem que encara ens agradem, o sigui que no cal que patim per si no serem amics.

—Sí.

—El grup estarà bé.

–Sí.

–Si sembla que gairebé no ens parlem, la Denise i en Bedwin se sentiran molt confusos. No podem deixar que el grup es preocupi per nosaltres. En Bedwin ja és prou fràgil tal com està.

–Sí.

–Passa res més?

–No és res. Hi ha una mena de crisi amb una de les cangurs del zoo, només és això.

–Estaves pensant en un cangur ara mateix?

–Només voldria que fóssim en un lloc un poc més íntim perquè jo pogués abraçar-te i potser besar-te una mica. –Els ulls foscos del noi parpellejaren en mirar per damunt d'ella, com si els perseguissin. – Tinc la sensació que no puc ni mirar-te.

–Jo em sento igual, però aquesta és la qüestió. Hem de deixar-ho ara, canviar els nostres patrons.

–Jo hauria de deixar d'anar a esmorzar al Coffee Chairs.

–Pots anar al Coffee Chairs tant com vulguis. Vaig plegar ahir.

–Ho dius de debò?

–Treballaré per a en Falmouth.

A Matthew no li queia bé Falmouth. Lucinda i Falmouth havien estat junts, breument, a la universitat. Matthew sempre s'havia comportat amb gelosia al voltant de Falmouth, tot i que ho negava.

–Treballar com? Fent què?

–Em va oferir una feina en alguna mena de peça teatral que munta. Una oficina falsa que necessita oficinistes falses per a respondre trucades de debò.

–Trucades de qui?

–No ho sé. Una línia de queixes, va dir.

–No ho entenc.

–Jo tampoc, encara. Però en Falmouth ho aclarirà. I ara que en parlem, ell té una peça aquí, en algun lloc; m'ho va ensenyar una vegada.

–És per això que som aquí? Això va d'en Falmouth?

–De què parles?

–Intentes dir-me que ara estaràs amb en Falmouth?

–Mai no podria tornar a estar amb en Falmouth. Que no em coneixes? Ni tan sols serà a la galeria la major part del temps, és per això que necessita contractar-me. Vine, és per aquí.

Va arrossegar-lo de la mà per galeries empobrides, sales blanques amb prou feines ornamentades a banda de set minúscules piràmides de germen de blat.

–Aquí, aquesta és la cosa d'en Falmouth.

Havien deixat caure incongruentment l'objecte de Falmouth al mig d'un atri, aparentment exiliat. Una caixa o un cub blanc. Matthew hi féu voltes, escèptic.

–Aquesta caixa blanca és tot el que no puc suportar de tot el contemporani.

–No, un moment, no és una caixa.

Matthew va llegir en veu alta l'etiqueta identificativa de l'obra, a la paret del davant. «Cambra que conté la representació volumètrica del nombre d'hores que van caldre per arribar a aquesta idea, diverses tècniques, 1988.»

–Té una porta, guaita.

–No sé si es pot...

–En Falmouth ho va construir, no t'amoïnis.

–Ep, si és una habitacioneta!

–Veus? Per què totes aquestes coses haurien de ser aquí si no fos perquè les veiessin?

–És típic d'en Falmouth amagar la part bona.

–No sé si deu haver-hi res per a beure en aquella nevera.

–Haurien de ser begudes d'avió, ampolletes.

–Mirem-ho.

Matthew la tocà a la cintura i la guià per l'entrada baixa de la cambra.

–Afanya't abans que vingui algú –va dir.

A l'interior, ella s'arrupí; segué al llit gros com un trineu. Va agafar la mà de Matthew i l'estirà cap a la seva falda.

–Tanca la porta, cuita.

Va fer lliscar la mà fins al maluc d'ell, fins a la cintura dels texans esfilagarsats i blancs destenyits. Ell no duia roba interior. La panxa plana del noi s'encongí i es tornà còncava sota els dits d'ella.

–Espera't...

–Besà'm.

–Aquesta porta es pot tancar?

–I què? Aquí no hi ha ningú, estem sols en tot el museu.

Lucinda es repenjà contra els minúsculs puntals del llit mentre Matthew li caragolava els texans per damunt dels genolls. La nevera lliscà fins al racó de la porta de la cambra quan ella la tocà amb els dits dels peus, però no hi havia enlloc més on posar la cama. Matthew s'encorbà per no picar contra el sostre de la cambra. Lucinda li besà el coll doblegat.

–L'última vegada –aconseguí dir ella.

–És clar.

–De debò. Ha de ser de debò.

- És de debò.
- El grup; no podem emmerdar el grup...
- No l'emmerdarem, no notaran la diferència; serem només tu i jo com a amics i el grup estarà bé.
- Ara només amics, Matthew...
- Sí...

–Hi ha un cert tipus de conversa que tinc amb les dones –es queixava la veu–. Dic qualsevol cosa en què penso: amor, sexe i tal i tal; m’ho he sentit dir milers de vegades. Però tan normal com és per a mi, aquesta mena de conversa franca, vull dir..., per a les dones sempre sembla que és la primera vegada en la vida que els parlen d’aquesta manera.

–No hi ha res d’estrany en això –suggerí Lucinda–. Vostè està acostumat a vostè mateix, però sorprèn els altres.

–La sorpresa seria una cosa –digué el queixós–. Però jo canvio els altres. Afecto la gent. Les dones. A elles els passa alguna cosa, però a mi no em passa res. La igualtat de la meua vida es veu confirmada per l’efecte que tinc sobre les dones. Sempre queden canviades. Potser si conegués algú que no se sorprengués de mi, succeiria alguna cosa nova.

–Vol dir enamorar-se?

Potser l’usuari era tan sols algun seductor gris, impressionat per la pròpia manca de reacció.

–Ah, prou que m’he enamorat.

Lucinda s’ajustà el telèfon a l’espatlla i tombà el coll de costat per mirar fora de la cabina. Falmouth no era al taulell de recepció de la galeria. Ella en flairà l’olor de la cafetera, pòsits que se socarrimaven amb una ferum punyent. Per fora circulaven vehicles. A les quatre de la tarda, el sol de Sunset Boulevard era tan pàl·lid i silícic com la llum del matí. Les

cabines a banda i banda de Lucinda reposaven buides. L'oficina era poc més que compartiments de biblioteca que els fusters de Falmouth havien ajuntat, i després havien pintat de gris.

El bloc de notes groc que hi havia al davant de Lucinda era nu. Va alçar el bolígraf i fingí que escrivia a l'aire.

–Expliqui-m'ho –va demanar.

–Mira –digué ell–, m'enamoro cada cinc minuts. Ara podria estar mig enamorat de tu.

–Vostè no és el primer usuari d'aquesta línia que diu això –va respondre ella.

–L'amor és arreu.

–Se suposa que jo he d'escriure les seves queixes –li recordà Lucinda.

–Bé, d'acord –féu ell–. Bé, la queixa d'avui pot ser sobre el que succeeix quan m'enamoro. Tot i que ara ja intento no fer-ho. Em fa dolent éssent on sóc.

–No ho entenc.

–Si m' enamorés de debò de tu, aleshores quan pengés el telèfon ens quedaríem encallats a mitges. Jo em quedaria tot esmicolat en el temps i l'espai, la meitat aquí i la meitat allà. I ni tan sols sé on és «allà». Mentre que ara, deixem el telèfon i cap problema. Jo sóc on sóc, com ho prefereixen els budistes.

–Tots volem tenir els budistes contents.

–Els petits budistes que duem a dins, aquests són els que em preocupen.

–Però vostè encara no m'ha explicat què li passa quan s' enamora de debò –va dir ella–. Només que ho vol evitar.

–Els meus ulls et destrueixen.

–Què?

–Tinc una afecció que es diu ulls de monstre. Trobo alguna cosa que no m'agrada i es torna enorme, es torna tot el món. Una vegada van ser les ungles d'una dona. Vaig començar a pensar que eren massa estrofolàries i curtes i rabassudes, i aleshores allò va ser l'única cosa en què podia pensar. Vaig intentar animar-la perquè s'arreglés les cutícules, perquè les empenyés amunt... Et fa fàstic?

–No.

–Vaig dir-me que si ella s'arreglava les mans, jo tornaria a adorar-la. Però de fet hi havia altres coses de la seva veu i la seva personalitat i com cardava que s'esperaven per ocupar el lloc de les ungles. Jo havia començat a erosionar-la i degradar-la mentalment. Amb els meus ulls de monstre.

Agafant el bolígraf per la punta com si fos guix, Lucinda escriví, amb majúscules, «U-L-L-S D-E M-O-N-S-T-R-E».

–Així –continuà ell–, de vegades el més dolç que puc fer per una persona és tenir-la fora de l'abast d'aquests ulls de monstre. Com tenir un llop apartat de la llum de la lluna.

–Deu voler dir un home llop –corregí Lucinda.

–Bé, si no s'exposa a la lluna, no cal que arribi a aquell punt.

–Però un home llop no és un home abans de veure la lluna, més que no pas un llop? Però en qualsevol cas, el perill que hi ha quan un home llop veu la lluna no és per a l'home llop...

–Ni per a la lluna.

Frustrada, Lucinda traçà un rudimentari home llop a la llibreta: una cara somrient perfilada amb pèls serpentins. El

que semblaven patilles de *hippy* aconseguiren un aspecte més ferotge quan les anà acostant als ulls.

–La qüestió en un home llop és que una cosa repulsiva emergeix d'on estava amagada –digué Lucinda–. Però això no és culpa de la persona que ho veu. Potser és que ella senzillament tenia les mans lletges...

Lucinda va tombar-se, i trobà que Falmouth es mirava amb expressió empipada les majúscules i l'home llop de cara de pa de ral sobre la llibreta de color canari. On havia estat amagat? Falmouth tombà el canell per ensenyar el rellotge a Lucinda, i aleshores assenyala el telèfon, on un botó quadrat de plàstic vermell feia pampallugues. Una altra queixa, que s'esperava per deixar constància. Ella arronsà les espatlles, culpable.

–Ho sento, senyor, se'ns ha acabat el temps –va dir a l'usuari.

–Digues com et dius –demanà el queixós.

–Ja sap que això no ho puc fer, senyor.

–D'acord. Tornaré a trucar demà.

–És la seva prerrogativa –digué Lucinda pel telèfon.

Era una de les respostes genèriques que Falmouth havia redactat originàriament per a ella i altres recepcionistes de queixes. Lucinda va penjar abans que ell pogués respondre, i agafa la trucada següent.

–Amb qui parlaves quan he entrat?

–A tu què et sembla? Amb un queixós.

–Semblava que el coneguessis.

–Tenia moltes coses per dir.

No era cap mentida. Havia tingut molt per dir el dia abans, també. Que havia telefonat cada dia de tota la setmana anterior, ella no ho esmentà.

Lucinda i Falmouth seien en cadires blanques de plàstic al límit de la vorera de Sunset Boulevard, sota l'ombra del porxo del Siete Mares. Falmouth seia de cara a ponent, i havia de tenir els ulls mig aclucats sota el sol minvant d'abril. Havien sortit de la galeria Strand per sopar d'hora, després de l'arribada de les dues estudiants en pràctiques de Falmouth per ocupar les línies de queixes. Falmouth havia escollit les dues interines esgarrifosament joves i segures de si mateixes entre els seus alumnes de la CalArts, on tenia una classe d'instal·lacions artístiques. A la galeria, un aparador únicament per als seus espectacles, Falmouth donava feina només a dones. Aviat Falmouth en necessitaria més de tres. La freqüència de telefonades s'havia expandit quan corregué la veu per Los Angeles, a través d'adhesius de color taronja llampant que deien «Queixes? Marqueu 213 291 7778», posats als telèfons públics, també fets per les interines, en restaurants, cocteleries i vestíbuls d'hotels.

Tenien al davant dos plats bruts de *tacos* de peix, la taula coberta de brins de col que havia vessat i pics de salsa vermella i crema. Falmouth, però, seia immaculat i impecable amb l'elegant tern marró de pell de tauró i corbata distingida. Havia començat a dur terns fets a mida, sabates enllustrades i corbates de seda durant el darrer any que ell i Lucinda van ser a la universitat. La resta d'amics duïen samarretes de màniga curta i texans, aleshores i ara. Els vestits van debutar alhora que Falmouth començava a perdre els cabells. Lucinda recordava dolorosament els blens que engalanaven les orelles

i el clatell de Falmouth, tapant-li el coll de l'americana, fins i tot mentre la nuesa de la coroneta s'expandia, despullada, innegable, toixa. L'afer de Lucinda i Falmouth s'havia acabat just abans que ell comencés a afaitar-se la closca. La primera i més reeixida obra d'art de Falmouth era ell mateix, instal·lada en el món, la galeria més àmplia.

—No perdís el control de les converses, Lucinda —deia Falmouth—. No pots començar a pensar que la línia de queixes és en certa manera un servei de debò. Els de *La Molèstia d'Echo Park* vénen demà a fer una entrevista. Hauríem de donar una imatge institucional. Com si enregistréssim aquestes queixes per a algun propòsit científic o altruista, però alhora tant se'ns en donessin els desitjos de qualsevol usuari determinat. No és una línia de converses a l'última moda.

Lucinda reconegué la xerrameca de Falmouth com un símptoma.

—Estàs nerviós per l'entrevista.

—Sigues desapassionada —va dir ell, rebutjant la comprensió de la noia—. A aquesta obra li cal una certa brillantor.

—Hi ha homes a qui els resulta eròtic parlar amb una dona per telèfon, Falmouth. Has subestimat l'efecte excitació. Em surten sospiradors.

—T'equivoques. Tenia present l'excitació. Quan agafes una queixa, hauries de semblar una infermera atractiva. Amb paciència, però lleugerament avorrida. Com si duguessis un uniforme que et trauràs només després de la conversa, no mentre duri la conversa. Com si la teva vida de debò fos en un altre lloc.

Falmouth es tombà i fixà els ulls en una dona gran carregada de bosses de comprar aturada a la vorera, escoltant el

que deia. La dona féu que no amb el cap i continuà caminant pesadament. Falmouth féu un gest amb les dues mans en cas-soleta, com si empenyés la dona de la vorera per les natges.

–Potser aleshores hauries de contractar algú que tingués una vida de debò en un altre lloc –digué Lucinda.

–Mai no t’han explicat que l’autocompassió soscava el sarcasme? Tria una cosa o l’altra, i després no la deixis.

Lucinda sucà el dit al plat tacat, recollint brins caiguts de peix i de col, xuclant-se els dits. Falmouth sospirà; emanava decepció perquè Lucinda no volia embolicar-se amb ell.

–Falmouth, quan tu i jo estàvem junts, estaves enamorat de mi?

Ell féu una ganyota de dolor.

–Suposo que sí. En aquell moment ho semblava, oi? Vols una cigarreta?

–Potser només semblava que estaves enamorat. Suposar, semblar, aparentar; odio aquestes paraules.

–Per què estem parlant d’això ara?

–No res, és que algun dia vull estar enamorada sense suposar ni aparentar ni semblar.

–Vols estar enamorada? O vols que algú estigui enamorat de tu? No pot ser totes dues coses, això és com mesclar autocompassió i sarcasme. Quina és l’última novetat amb en Matthew?

La foscor de la posta havia envaït l’avinguda. Falmouth tenia aspecte cansat. Estava anguniejat pel muntatge de les queixes. I més gran. Tots es feien més grans.

–Hem trencat –digué Lucinda–. El veuré aquesta nit, a l’assaig.

–Així, sou amics.

–En Matthew és massa dolç per a ser enemic de ningú. I ens neguem a enfonsar el grup. En comptes d'això, ens sentim desgraciats.

–*Voilà*. És amor.

–Vull una passió real, sincera i clara, no pas llot i desgràcia.

–Subestimes el valor de la teva inèrcia i abatiment. –Falmouth havia estat dormitant, a remolc de la conversa. Ara la seva atenció se solidificà.– La desgràcia és molt millor que la felicitat. És un auspici que estiguen junts en el grup.

–Només perquè siguem desgraciats com qualsevol gran grup de rock no significa que no fotem pena.

–Us exigiu massa. La majoria de grans grups de rock no tan sols són desgraciats, també foten pena, si els escoltes amb prou atenció.

–Tu mai no has entès res de la música, Falmouth.

–No, mai. No vols una cigarreta?

El grup amb prou feines cabia a l'espai d'assaig, anteriorment la sala d'estar de la bateria Denise Urban, ara amb el terra triplement encatit i les finestres balconeres cobertes amb una vànova per aïllar els sons del grup d'irritats veïns. Denise, musculosa i gairebé sense pit, amb una ínfima samarreta blanca, els ulls blaus mig coberts pel serrell tenyit amb henna, s'aguantava en equilibri en un tamboret entaforat entre la cuina i la vidriera que donava a la seva habitació. En un sofà de quadres esfilagarsats, sota prestatges que penjaven dels suports, seia Bedwin Greenish, el guitarrista, lletrista i arreglista del grup. Bedwin duia camises de quadres cordades fins al

coll, i es tallava els cabells ell, amb tisores de criatura. Seia caragolat al voltant de la seva guitarra elèctrica negra, amb les cames de pana entortolligades, un peu pujant i baixant dintre de la vamba, i el cap tan enfonsat que les ulleres se li acostaven als dits, que corrien com una aranya, silenciosos pel calat de la guitarra.

Matthew era dret al centre de la sala, repenjat al suport del micròfon d'esquena a la bateria, amb la guitarra acústica penjada a l'espatlla però oscil·lant intacta. Matthew només coneixia acords rudimentaris: les seves notes eren accessòries per al so del grup. Va tombar-se i s'ho quedà mirant, impotent, mentre Lucinda, que arribava l'última, es barallava amb l'enorme funda rígida per passar per la porta de la cuina. La sala estava prou en silenci perquè se sentís com Bedwin taral·lejava al fons de la gola les notes d'un solo imaginari.

—Ei —va dir Lucinda.

—Ei —va dir Denise.

—Eh? —va dir Bedwin.

Matthew féu un cop de cap quan Lucinda se situava en el lloc de costum, a tocar del seu colze esquerre. En posició de baixista, pivot entre la bateria i el cantant, era l'únic intèrpret que absorbia les reaccions de tothom. Estaria de cara a Bedwin, també, si és que ell mai aixecava el cap. Però fou amb la presència de Matthew amb què s'afinà, els ulls delicats del noi fermament desviats de la direcció d'ella. Lucinda percebé una mena d'empremta calòrica del perfil d'ell, a la banda del cos més propera a Matthew.

La sensació, agradable o desagradable, era prou familiar per a deixar-la de banda. Va connectar-se i afinà les cordes.

–Que algú em doni un sol.

Bedwin pessigà una nota, sense amplificar; aleshores va connectar-se i tornà a pessigar-la. Denise féu repicar la caixa clara amb to d'advertiment. Matthew tossí.

Lucinda féu saltar la corda mal afinada, però li fallà l'orella.

–Perdó, un altre sol?

Matthew i Bedwin replicaren tots dos amb les guitarres. Aquesta vegada ella va clavar-lo.

–Bé, en Bedwin té una cosa nova que vol provar –va dir Matthew, encara sense mirar a ningú en concret.

–Fabulós –digué Lucinda.

No va semblar que Bedwin reconegués la conversa; encara tenia les ulleres magnetitzades en el mànec de la guitarra.

–Sí, però abans fem una repassada –digué Denise.

A més del batec de la música de tots, ella era la consciència de l'aspiració del grup al professionalisme. Feia deu dies que no assajaven. Així doncs, tots quatre feren la meitat de la llista d'actuació: «Ciudadà merdós», «Sensació temporal», «El convidat» i «L'infern és per als edificis». Aleshores van treballar unes quantes vegades l'acabament de «Canari en la màquina de Coca-cola», barallant-se amb l'esmunyedissa sincronització del punt final. El grup posseïa aquestes cinc cançons i cinc més. N'hi havia prou per a fer una sèrie que, tocada amb energia, durava trenta-cinc minuts. Una durada apropiada, si es comptava amb la xerrameca entre cançons i els falsos començaments, a més d'una pausa després d'«Estimada Sarah» amb què calia esperar uns aplaudiments que els farien tornar a l'escenari per acabar amb «Disculpes de segona mà». Una durada apropiada, però el grup ja estava fart

de «Febre de ceres» i «Sensació temporal». Les cançons més velles de la llista: totes dues produïen una sensació incòmoda i fràgil. Tots animaven Bedwin perquè escrivís més cançons. Feia temps que no n'escrivia. No era pas que ningú tingués la intenció de començar a deixar-se endur pel pànic.

Lucinda adorava tocar les cordes gruixudes del seu instrument, construir amb les notes estirades un pont físic entre el batec picant de Denise i els acords de Bedwin, un pont sobre el qual la veu de Matthew podia córrer o arrossegar-se o saltironejar. Ella sentia que havia d'amagar la seva passió secreta pels assajos, la infreqüent amplitud de plaer que sentia senzillament de generar les mateixes figures una vegada i una altra, aquelles línies de baix, greus, murmurades, que Bedwin havia escrit pensant en les capacitats de la noia. No era la més ràpida, però d'altres intèrprets li havien assegurat que posseïa l'únic que calia: tenia ritme. Tenia sentiment. Lucinda es consolava en aquests conceptes sense comprendre'ls del tot. Els baixistes eren un gremi secret, cadascun convivint amb l'instrument malgirbat i mancat de respecte, a canvi del benefici desagraït de la música mateixa. Lucinda havia llegit en algun lloc sobre la discussió de qui extreia més plaer de l'acte sexual: el mascle o la femella. Estava convençuda que la resposta musical seria la baixista.

A mig ensenyar la cançó nova al grup —s'havia acostat a la bateria i ràpidament establí una figura perquè Denise la toqués, ensenyà a Lucinda una línia de baix tocant-la amb les dues cordes superiors de la guitarra, i tocà els acords perquè Matthew el seguís—, va semblar que Bedwin dequeia en un descoratjament, amb la mirada glaçada en el punt que ocupava entre els coixins de quadres. La cançó era viva i

atractiva, els canvis eren fàcils de recordar i d'interpretar, i el grup progressà per diferents estrofes animosament, esperant que Bedwin els il·luminés. Però en comptes de proporcionar les línies principals amb la guitarra o d'oferir una lletra a Matthew, va caure en el silenci, i tot seguit emeté un dèbil gemec. Els intèrprets s'encallaren en un alto incongruent.

–Ei, Bedwin –digué Matthew–. Estàs bé?

–Sí... Ho sento...

–Bedwin –digué Denise, més eixuta–. Has menjat res avui?

–Eh..., sí, sí.

–Explica'm què has menjat.

–Eh..., segur que he menjat segó amb panses.

–Vull dir que si has sopat o res, Bedwin. Abans de venir a assajar.

–No sabia dir-te quan he menjat exactament –mastegà, desafiador.

Sospirant, Denise s'esmunyí de darrere de la bateria.

–He comprat menjar avui, tot el que vulguis. Què et sembla una cervesa de gingebre i un entrepà de mortadel·la? Tinc cervesa, també, si algú en vol.

Bedwin apartà la guitarra a un costat, gastant un esforç mínim per alliberar-se'n del pes, i seguí Denise cap a la cuina. Lucinda i Matthew es quedaren sols. Matthew passà el cap per sota de la cinta de la guitarra i aparcà l'instrument repençant-lo en un amplificador. Lucinda descarregà el baix. Acompanyada de la dèbil música de la nevera de Denise, que començà a riure i gemegar en el moment en què li obriren la porta, i el repic d'una fulla de ganivet en pots de mostassa i de maionesa, tots dos es traslladaren als coixins buits. El sofà

espellifat cedí, amable, i els cossos s'enfonsaren i entraren en contacte pels colzes i les espatlles.

–Tinc problemes –digué Matthew.

–Quins problemes?

–Vaig plegar dimarts. La doctora Marian es va empenyar tant que no em deixa ni anar a la meva taquilla. La Prestatge s'està morint de fastig i ningú no ho vol admetre.

–Qui és la Prestatge?

–La cangur. Ja t'en recordes.

Lucinda i Matthew havien promès no parlar per telèfon. Els deu dies des de la ruptura havien transcorregut sense aquelles trobades casuals per a les quals ella, amb el cor que li anava a batzegades, s'havia preparat a l'entrada de cadascun dels dominis habituals d'ell: la fleca Back Door, la pizzeria Hard Times, cal Netty. La intimitat abandonada de tots dos habitava com un rumor entre ells, independent i carregada d'electricitat.

Lucinda posà la mà entre els cabells de Matthew. Ell repenjà el crani en la mà d'ella. Lucinda localitzà un minúscul niu de flocs de caspa a la cassoleta de l'orella, de color vermell encès, com sempre.

–Tornaràs d'aquí a una setmana –digué ella.

–Aquesta vegada no ho sé pas.

–Tenies res d'important a la taquilla?

–És que estic més preocupat per la Prestatge.

–La Prestatge probablement només està una mica deprimida.

–A la Prestatge no hi ha qui la consoli, hòstia puta.

–Veus aspectes de tu mateix en la cangur –digué Lucinda, dolçament–. Però tu no t'estàs morint.

–Podria ser que m'estigués ofegant lentament, qui ho sap?, no és fàcil de veure. Com tots nosaltres. Ens n'anem cap als trenta i no hem fet res. Mira en Bedwin. Ni tan sols no és capaç d'alimentar-se, i ell és el nostre geni.

–La cançó és bona.

–Encara no és una cançó –digué Matthew–. No té lletra, m'ha dit.

A l'interior de la cuina, Bedwin s'ennuegava engolint menjar. Un bullidor repicava al fogó. Denise continuava ocupada dels fogons i la nevera; els deixava intimitat.

–Qualsevol pot escriure una lletra –suggerí Lucinda.

–Qualsevol pot estar en un grup coix, qualsevol pot netejar els pèls que perd una cangur deprimida que fa la muda, qualsevol pot eixugar les llàgrimes dels ulls infectats d'un bàndicut, qualsevol pot emmanillar un mico –digué Matthew, salvatgement–. Posats a fer, qualsevol pot contestar telèfons a la puta galeria falsa i estúpida d'en Falmouth, o treballar en una sex-shop...

–La Denise no treballa en una sex-shop –xiuxiuejà Lucinda–. No aixequis la veu.

–Boutique de masturbació, com se'n digui.

Lucinda s'adonà que havia despeninat Matthew en tocar-li els cabells, en trencar la distància. Si hagués estat ell qui parlava consoladorament, ara de segur que ella estaria en el paper de Matthew. L'abjecció i el consol s'intercanvien entre ells tan ràpidament i amb tanta facilitat com un corrent elèctric.

–En Bedwin és l'únic de nosaltres que de fet viu per al seu art –va dir Matthew, en un to més uniforme–. I mira com va.